

บันทึกท้ายพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙

ความเป็นมา

พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ เป็นกฎหมายที่ตราขึ้นเพื่อให้การประกอบอาชีพธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์อยู่ในการควบคุมของภาครัฐ ซึ่งได้แก่กรมการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา มีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๕๑ โดยกรมการท่องเที่ยวในฐานะผู้รับผิดชอบ เป็นผู้ดำเนินการในการออกใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ การพักใช้ เพิกถอนใบอนุญาต การควบคุมผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ การคุ้มครองนักท่องเที่ยวที่ได้รับความเสียหายจากผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยว เป็นต้น

ในปัจจุบัน พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มีผลบังคับใช้มาเป็นระยะเวลา ๗ ปี ซึ่งจากการปฏิบัติหน้าที่กรมการท่องเที่ยวพบข้อขัดข้องบางประการทำให้กรมการท่องเที่ยวมีความประสงค์จะปรับปรุงพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ เพื่อให้การควบคุมธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์เข้าสู่มาตรฐานสากล และการคุ้มครองนักท่องเที่ยวเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ประกอบกับปัจจุบันได้มีพระราชกฤษฎีกาเปลี่ยนชื่อสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นกรมการท่องเที่ยว พ.ศ. ๒๕๕๓ ประกาศใช้เมื่อวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๓ ทำให้ชื่อหน่วยงานสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยวและตำแหน่งผู้อำนวยการสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว เปลี่ยนเป็น กรมการท่องเที่ยวและอธิบดีกรมการท่องเที่ยว ตามลำดับ

นอกจากนี้ กรมการท่องเที่ยวได้เล็งเห็นถึงผลกระทบของการเข้าสู่การเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ในปี พ.ศ. ๒๕๕๘ จึงได้จัดทำโครงการศึกษากฎหมายธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์เพื่อรองรับการเป็นประชาคมอาเซียน ระยะที่ ๑ ในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๕ โครงการศึกษากฎหมายธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์เพื่อรองรับการเป็นประชาคมอาเซียนระยะที่ ๒ และโครงการศึกษาการแบ่งประเภทมัคคุเทศก์ตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๖ เพื่อศึกษาข้อดีของกฎหมายธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ของประเทศอาเซียนทั้ง ๙ ประเทศ จากการศึกษาพบว่า มีประเด็นนำไปสู่การปรับปรุงพระราชบัญญัตินำเที่ยวและมัคคุเทศก์ เพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนในปี พ.ศ. ๒๕๕๘ กล่าวคือ ประเด็นด้านคุณสมบัติของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยว คุณสมบัติของมัคคุเทศก์ รวมถึงอำนาจในการควบคุมธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ของหน่วยงานที่ได้รับมอบหมาย โดยกรมการท่องเที่ยวได้จัดการรับฟังความคิดเห็นต่อการปรับปรุงพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ เพื่อรองรับการเป็นประชาคมอาเซียนขึ้น โดยเชิญผู้เกี่ยวข้อง ได้แก่ ผู้แทนจากสภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ผู้แทนจากสมาคมด้านธุรกิจนำเที่ยวต่าง ๆ ผู้แทนจากสมาคมมัคคุเทศก์ รวมถึงผู้แทนจากสถาบันการศึกษา จำนวน ๑๐๐ คน แล้วจึงได้นำประเด็นที่ได้เตรียมกันเพื่อพิจารณาปรับปรุงแก้ไขกฎหมาย

ในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๖ กรมการท่องเที่ยวได้ดำเนินโครงการศึกษาการแบ่งประเภทมัคคุเทศก์ตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยในโครงการได้มีการรับฟังความคิดเห็นจากผู้เกี่ยวข้องในภูมิภาคต่าง ๆ จำนวน ๔ ครั้ง ได้แก่ ครั้งที่ ๑ ภาคเหนือ ณ จังหวัดเชียงใหม่ ครั้งที่ ๒ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ณ จังหวัดอุบลราชธานี ครั้งที่ ๓ ภาคใต้ ณ จังหวัดภูเก็ต และครั้งที่ ๔ ภาคใต้ ณ จังหวัดสงขลา และได้มีการทำประชาพิจารณ์รับฟังข้อคิดเห็นที่เกี่ยวกับมัคคุเทศก์ ณ กรุงเทพมหานคร โดยเชิญผู้เกี่ยวข้อง ได้แก่ ผู้แทนจากสภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ผู้แทนจากสมาคมด้านธุรกิจนำเที่ยวต่าง ๆ ผู้แทนจากสมาคมมัคคุเทศก์ รวมถึงผู้แทนจากสถาบันการศึกษา จำนวน ๑๐๐ คน แล้วจึงได้นำประเด็นที่ได้เตรียมการเพื่อพิจารณาปรับปรุงแก้ไขกฎหมาย

ในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๗ กรมการท่องเที่ยวได้จัดสัมมนาสร้างเครือข่ายและให้ความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ จำนวน ๘ ครั้ง ได้แก่ ครั้งที่ ๑ ณ จังหวัดชลบุรี ครั้งที่ ๒ ณ จังหวัดนครราชสีมา ครั้งที่ ๓ ณ จังหวัดเชียงราย ครั้งที่ ๔ ณ จังหวัดสตูล ครั้งที่ ๕ ณ จังหวัดอุบลราชธานี ครั้งที่ ๖ ณ จังหวัดภูเก็ต ครั้งที่ ๗ ณ จังหวัดเชียงใหม่ และครั้งที่ ๘ ณ จังหวัดสงขลา โดยมีผู้เข้าร่วมการสัมมนาประกอบด้วยผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ในจังหวัดและจังหวัดใกล้เคียง จำนวน ครั้งละ ๑๐๐ คน ซึ่งในการสัมมนาได้มีการเปิดให้ผู้เข้าร่วมแสดงข้อคิดเห็นเกี่ยวกับพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ แล้วจึงได้นำประเด็นที่ได้เตรียมการเพื่อพิจารณาปรับปรุงแก้ไขกฎหมาย ต่อจากนั้น กรมการท่องเที่ยวจึงได้รวบรวมประเด็นที่เกี่ยวข้องทั้งหมดส่งให้สภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยเพื่อพิจารณาให้ความเห็น

พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้ประกาศใช้เป็นฉบับแรก ต่อมาได้มีการแก้ไขกฎหมายฉบับนี้ขึ้นอีกจำนวน ๑ ครั้ง คือ พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ได้ประกาศใช้เป็นฉบับล่าสุดและบังคับใช้จนปัจจุบัน ทั้งนี้สาระสำคัญของพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ ทั้ง ๒ ฉบับ มีสาระสำคัญ ดังนี้

๑. พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๒๕ ตอนที่ ๒๙ ก วันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ หน้า ๑

วันเริ่มใช้บังคับ เมื่อพ้นกำหนดหกสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ผู้รักษาการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

เหตุผลในการประกาศใช้

โดยที่ได้มีการปฏิรูประบบราชการและมีการจัดตั้งกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาขึ้นตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ ซึ่งรับผิดชอบภารกิจสำคัญประการหนึ่งเกี่ยวกับการท่องเที่ยวและพัฒนามาตรฐานการบริการด้านการท่องเที่ยวและแหล่งท่องเที่ยว ตลอดจนสนับสนุนการประกอบธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ให้มีมาตรฐานสากล โดยมีสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยวซึ่งเป็นส่วนราชการในสังกัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาเป็นผู้ดำเนินการแทนการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยที่ดำเนินการอยู่เดิม ประกอบกับมาตรฐานเกี่ยวกับการคุ้มครองนักท่องเที่ยว และมาตรการในการกำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ต้องปฏิบัติเพื่อประโยชน์แห่งธุรกิจนำเที่ยวยังไม่เหมาะสม รวมทั้งมาตรการต่าง ๆ ตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ไม่เอื้อต่อการปฏิบัติในรูปแบบของการบริหารราชการของส่วนราชการ สมควรที่จะต้องปรับปรุงพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๓๕ ให้เป็นไปตามหลักการดังกล่าว จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ แบ่งเนื้อหาออกเป็น ๗ หมวด และบทเฉพาะกาล มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๑๐๒ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. กำหนดให้ยกเลิกพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๓๕ และพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๕ (มาตรา ๓)

๒. กำหนดบทนิยามของคำว่า “ธุรกิจนำเที่ยว” “นักท่องเที่ยว” “มัคคุเทศก์” “ผู้นำเที่ยว” “ค่าบริการ” “คณะกรรมการ” “กองทุน” “สำนักงาน” “ผู้อำนวยการ” “นายทะเบียน” “พนักงานเจ้าหน้าที่” “รัฐมนตรี (มาตรา ๔)

๓. คณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (หมวด ๑)

๓.๑ กำหนดให้มีคณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์คณะหนึ่ง ประกอบด้วย ปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา เป็นประธานกรรมการ ผู้อำนวยการสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว เป็นรองประธานกรรมการ ผู้แทนกระทรวงมหาดไทย ผู้แทนกระทรวงแรงงาน ผู้บัญชาการสำนักงานตรวจคนเข้าเมือง ผู้บังคับการตำรวจท่องเที่ยว ผู้ว่าการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ประธานสภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย เป็นกรรมการ และผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งจำนวนเจ็ดคน เป็นกรรมการ ให้นายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กลาง เป็นกรรมการและเลขานุการ (มาตรา ๗)

๓.๒ กำหนดให้กรรมการซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งมีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละสองปี กรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้แต่ไม่เกินสองวาระติดต่อกัน (มาตรา ๘)

๓.๓ กำหนดให้การพ้นจากตำแหน่งก่อนครบวาระของกรรมการซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้ง ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง (มาตรา ๙)

๓.๔ กำหนดให้ในกรณีที่กรรมการซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งพ้นจากตำแหน่งก่อนครบวาระ ให้กรรมการซึ่งเหลืออยู่ปฏิบัติหน้าที่ต่อไปได้ และให้ดำเนินการแต่งตั้งกรรมการประเภทเดียวกันแทนภายในหกสิบวัน นับแต่วันที่กรรมการนั้นว่างลง เว้นแต่วาระของกรรมการที่เหลือไม่ถึงหนึ่งร้อยแปดสิบวันจะไม่ดำเนินการแต่งตั้งกรรมการขึ้นแทนก็ได้ ทั้งนี้ ให้กรรมการซึ่งได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งแทนมีวาระการดำรงตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของกรรมการซึ่งตนแทน (มาตรา ๑๐)

๓.๕ กำหนดให้การประชุม การดำเนินการประชุมให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กำหนด (มาตรา ๑๑)

๓.๖ กำหนดอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (มาตรา ๑๒)

๓.๗ กำหนดให้คณะกรรมการจะตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อดำเนินการตามที่มอบหมายก็ได้ (มาตรา ๑๓)

๓.๘ กำหนดให้ประธานกรรมการ กรรมการ และอนุกรรมการ ได้รับเบี้ยประชุมและประโยชน์ตอบแทนอื่นตามระเบียบที่คณะรัฐมนตรีกำหนด (มาตรา ๑๔)

๔. ธุรกิจนำเที่ยว (หมวด ๒)

๔.๑ กำหนดให้ผู้ที่จะประสงค์จะประกอบธุรกิจนำเที่ยวให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวจากนายทะเบียน การขอรับใบอนุญาต การออกใบอนุญาต และการออกใบแทนใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง (มาตรา ๑๕)

๔.๒ กำหนดคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามของผู้ขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว ซึ่งเป็นบุคคลธรรมดาและนิติบุคคล (มาตรา ๑๖ และมาตรา ๑๗)

๔.๓ กำหนดให้ผู้ขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องวางหลักประกัน ซึ่งได้แก่ เงินสด หนังสือค้ำประกันของธนาคาร พันธบัตรรัฐบาลไทยหรือพันธบัตรรัฐวิสาหกิจที่รัฐบาลไทยค้ำประกันต้นเงินและดอกเบี้ยอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างรวมกันต่อนายทะเบียนเพื่อเป็นหลักประกันการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ (มาตรา ๑๘)

๔.๔ กำหนดให้นายทะเบียนหรือผู้ซึ่งนายทะเบียนมอบหมายตรวจสอบความครบถ้วนของเอกสารหลักฐานและการปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง ในกรณีที่พบว่าเอกสารหรือหลักฐานใดไม่ครบถ้วนหรือยังมิได้ปฏิบัติให้ถูกต้อง ให้แจ้งให้ผู้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวทราบทันที (มาตรา ๑๙)

๔.๕ กำหนดให้เมื่อนายทะเบียนพิจารณาเห็นว่าผู้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว มีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้าม และได้ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวแล้ว ให้นายทะเบียนมีหนังสือแจ้งให้ผู้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับคำขอรับใบอนุญาต ในหนังสือแจ้งนั้นให้แจ้งค่าธรรมเนียมใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวและหลักประกันที่ต้องวางไว้ด้วย (มาตรา ๒๐)

๔.๖ กำหนดให้เมื่อนายทะเบียนพิจารณาเห็นว่าผู้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้าม ให้นายทะเบียนมีหนังสือแจ้งเหตุแห่งการไม่ออกใบอนุญาตให้ผู้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับคำขอรับใบอนุญาต (มาตรา ๒๑)

๔.๗ กำหนดให้ในกรณีที่นายทะเบียนมีคำสั่งไม่ออกใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว ให้ผู้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวเป็นหนังสือต่อคณะกรรมการภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่งจากนายทะเบียน (มาตรา ๒๒)

๔.๘ กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องแสดงใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวไว้ในที่เปิดเผย เห็นได้ง่าย ณ สถานที่ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ระบุไว้ในใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว (มาตรา ๒๓)

๔.๙ กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องไม่กระทำการใดอันจะก่อให้เกิดความเสียหายแก่ อุตสาหกรรมท่องเที่ยว แหล่งท่องเที่ยว หรือนักท่องเที่ยว (มาตรา ๒๔)

๔.๑๐ กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องปฏิบัติตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด (มาตรา ๒๕)

๔.๑๑ กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวจัดทำเป็นเอกสารซึ่งอย่างน้อยต้องมีรายละเอียดในการ โฆษณาหรือชี้ชวนเกี่ยวกับรายการนำเที่ยว (มาตรา ๒๖)

๔.๑๒ กำหนดให้หากมีการเปลี่ยนแปลงรายการนำเที่ยวให้ผิดไปจากที่ได้โฆษณาหรือชี้ชวนไว้ ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องแจ้งให้นักท่องเที่ยวทราบก่อนรับชำระเงินค่าบริการ (มาตรา ๒๗)

๔.๑๓ กำหนดให้ในกรณีที่นักท่องเที่ยวชำระเงินค่าบริการแล้วไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วนถ้ามีเหตุ ที่ทำให้นักท่องเที่ยวไม่สามารถเดินทางได้เฉพาะตัว หรือมีเหตุให้ต้องยกเลิกการนำเที่ยวตามที่ได้โฆษณาไว้ ทั้งนี้ โดยมีใช้ความผิดของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยว ให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวจ่ายเงินคืนให้แก่นักท่องเที่ยว ไม่น้อยกว่าอัตราตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการประกาศกำหนด (มาตรา ๒๘)

๔.๑๔ กำหนดให้ในระหว่างการนำเที่ยว ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวจะเปลี่ยนแปลงรายการนำเที่ยว ไม่ได้ เว้นแต่จะได้รับความยินยอมจากนักท่องเที่ยวหรือเป็นเหตุสุดวิสัย (มาตรา ๒๙)

๔.๑๕ กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวจะเรียกเก็บค่าบริการอื่นใดนอกจากที่ระบุไว้หรือที่ตกลง กันไว้ล่วงหน้าไม่ได้ (มาตรา ๓๐)

๔.๑๖ กำหนดห้ามไม่ให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวจัดบริการนำเที่ยวให้แก่นักท่องเที่ยวที่เดินทาง มาจากต่างประเทศโดยไม่ได้รับค่าบริการหรือรับค่าบริการในอัตราที่เห็นได้ว่าไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่ายตาม หลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการประกาศกำหนด (มาตรา ๓๑)

๔.๑๗ กำหนดห้ามไม่ให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวมอบหมายให้มัคคุเทศก์ ผู้นำเที่ยวหรือบุคคลอื่นใด นำนักท่องเที่ยวในความรับผิดชอบของตนไปท่องเที่ยว โดยเรียกเก็บเงินจากมัคคุเทศก์ ผู้นำเที่ยว หรือบุคคลอื่นนั้น หรือโดยให้บุคคลดังกล่าวรับผิดชอบค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับค่าเดินทาง ค่าที่พัก ค่าอาหาร หรือค่าอำนวยความสะดวก อื่นใดของนักท่องเที่ยว ไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน (มาตรา ๓๒)

๔.๑๘ กำหนดให้การจัดให้มีมัคคุเทศก์หรือผู้นำเที่ยวเดินทางไปกับนักท่องเที่ยวผู้ประกอบธุรกิจ นำเที่ยวต้องใช้มัคคุเทศก์ซึ่งได้รับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์หรือผู้นำเที่ยวซึ่งได้ขึ้นทะเบียนตามพระราชบัญญัตินี้ (มาตรา ๓๓)

๔.๑๙ กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องจัดให้มีการประกันอุบัติเหตุให้แก่นักท่องเที่ยว มัคคุเทศก์ และผู้นำเที่ยวในระหว่างเดินทางท่องเที่ยว ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการประกาศกำหนด (มาตรา ๓๔)

๔.๒๐ กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวชำระค่าธรรมเนียมประกอบธุรกิจนำเที่ยวทุกสองปี ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวง (มาตรา ๓๕)

๔.๒๑ กำหนดให้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสิ้นสุดลง เมื่อผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวตายหรือ สิ้นสุดความเป็นนิติบุคคล เลิกประกอบกิจการ หรือถูกเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว (มาตรา ๓๖)

๔.๒๒ กำหนดให้ในกรณีที่ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสิ้นสุดลง ให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยว มีหน้าที่ดำเนินการตามข้อผูกพันที่มีอยู่กับนักท่องเที่ยวต่อไปเท่าที่จำเป็น ซึ่งต้องไม่เกินหกเดือนนับแต่วันที่ ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสิ้นสุดลง (มาตรา ๓๗)

๔.๒๓ กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวซึ่งประสงค์จะเลิกประกอบกิจการ ให้แจ้งให้นายทะเบียนทราบ พร้อมทั้งส่งคืนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวแก่นายทะเบียนภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่เลิกประกอบกิจการ (มาตรา ๓๘)

๔.๒๔ กำหนดหลักประกันที่ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยววางไว้ ไม่อยู่ในความรับผิดชอบแห่งการบังคับคดี ตราบเท่าที่ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวยังมีได้เลิกประกอบกิจการ แต่ยังไม่พ้นจากความรับผิดชอบตามพระราชบัญญัตินี้ (มาตรา ๓๙)

๔.๒๕ กำหนดให้เมื่อมีผู้ร้องเรียนหรือปรากฏต่อนายทะเบียนว่านักท่องเที่ยวผู้ใดได้รับความเสียหาย จากการที่ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวไม่ปฏิบัติตามข้อตกลงเกี่ยวกับธุรกิจนำเที่ยวหรือตามที่ได้โฆษณาหรือชี้ชวนไว้ หรือตามพระราชบัญญัตินี้ ให้นายทะเบียนดำเนินการสอบสวนข้อเท็จจริงและวินิจฉัยโดยเร็วและเป็นธรรม ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการกำหนด (มาตรา ๔๐)

๔.๒๖ กำหนดให้เมื่อปรากฏผลจากการสอบสวนข้อเท็จจริงว่านักท่องเที่ยวผู้ใดได้รับความเสียหาย จากผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวรายใดและเป็นจำนวนเงินเท่าใด ให้นายทะเบียนสั่งจ่ายเงินจากกองทุนเพื่อชดเชย ความเสียหายนั้นไปพลางก่อน และแจ้งให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวนั้นส่งคืนเงินชดเชยกองทุนภายในสิบห้าวัน นับแต่วันที่ได้รับแจ้ง (มาตรา ๔๑)

๔.๒๗ กำหนดให้ในกรณีที่หลักประกันที่ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยววางไว้ลดลงเพราะถูกใช้จ่ายไป ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้นายทะเบียนสั่งเป็นหนังสือให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยววางหลักประกันเพิ่มจนครบ จำนวนเงินที่กำหนดภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่รับคำสั่ง (มาตรา ๔๒)

๔.๒๘ กำหนดให้นักท่องเที่ยวหรือผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวซึ่งไม่เห็นด้วยกับคำสั่งของนายทะเบียน มีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวเป็นหนังสือต่อคณะกรรมการภายในสามสิบวันนับแต่วันที่รับแจ้งคำสั่งจากนายทะเบียน (มาตรา ๔๓)

๔.๒๙ กำหนดอำนาจของคณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ในการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ (มาตรา ๔๔)

๔.๓๐ กำหนดให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวได้ไม่เกินครึ่งละ หกเดือน เมื่อปรากฏว่าผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยว (มาตรา ๔๕)

๔.๓๑ กำหนดให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวได้เมื่อปรากฏว่า ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยว (มาตรา ๔๖)

๔.๓๒ กำหนดให้นายทะเบียนส่งหนังสือแจ้งคำสั่งพักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว ให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวทราบภายในห้าวันนับแต่วันที่รับคำสั่งดังกล่าว (มาตรา ๔๗)

๔.๓๓ กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวซึ่งถูกสั่งพักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว มีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวเป็นหนังสือต่อคณะกรรมการภายในสามสิบวันนับแต่วันที่รับแจ้งคำสั่งจากนายทะเบียน (มาตรา ๔๘)

๕. มัคคุเทศก์ (หมวด ๓)

๕.๑ กำหนดให้ผู้ใดประสงค์จะเป็นมัคคุเทศก์ให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์จากนายทะเบียน การขอรับใบอนุญาต การออกใบอนุญาต การต่ออายุใบอนุญาต และการออกใบแทนใบอนุญาต ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง (มาตรา ๔๙)

๕.๒ กำหนดคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามของผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ (มาตรา ๕๐)

๕.๓ กำหนดให้เพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมการท่องเที่ยวในท้องถิ่นหรือชุมชนเป็นการเฉพาะ เมื่อคณะกรรมการได้ประกาศเขตพื้นที่ในท้องถิ่นหรือชุมชนใดแล้ว รัฐมนตรีจะประกาศยกเว้นคุณสมบัติ สำหรับผู้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ซึ่งจะให้บริการเฉพาะในเขตพื้นที่นั้น รวมตลอดทั้งยกเว้นหรือ ลดค่าธรรมเนียมใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ให้ด้วยก็ได้ (มาตรา ๕๑)

๕.๔ กำหนดให้นายทะเบียนหรือผู้ซึ่งนายทะเบียนมอบหมายตรวจสอบความครบถ้วนของ เอกสารหลักฐาน และการปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง ในกรณีที่พบว่าเอกสาร หรือหลักฐานใดไม่ครบถ้วนหรือยังมิได้ปฏิบัติให้ถูกต้อง ให้แจ้งให้ผู้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ทราบ ทันที (มาตรา ๕๒)

๕.๕ กำหนดให้เมื่อนายทะเบียนพิจารณาเห็นว่าผู้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ ผู้ใดมี คุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้าม หรือผู้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ซึ่งจะให้บริการเฉพาะในเขตท้องถิ่น หรือชุมชนผู้ใดได้รับยกเว้นคุณสมบัติ และได้ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการขอรับใบอนุญาตเป็น มัคคุเทศก์ และชำระค่าธรรมเนียมใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ตามอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวงแล้ว ให้นายทะเบียน ออกใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ให้ผู้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตผู้นั้นภายในสามสิบวันนับแต่วันที่รับคำขอรับใบอนุญาต (มาตรา ๕๓)

๕.๖ กำหนดให้เมื่อนายทะเบียนพิจารณาเห็นว่าผู้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ ผู้ใดขาด คุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้าม หรือผู้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ซึ่งจะให้บริการเฉพาะในเขตท้องถิ่น หรือชุมชนผู้ใดไม่ได้รับยกเว้น หรือไม่ชำระค่าธรรมเนียมภายในเวลาที่กำหนด ให้นายทะเบียนมีหนังสือแจ้งเหตุ แห่งการไม่ออกใบอนุญาตให้ผู้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตผู้นั้นทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันที่รับคำขอรับใบอนุญาต (มาตรา ๕๔)

๕.๗ กำหนดให้ในกรณีที่นายทะเบียนมีคำสั่งไม่ออกใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ ให้ผู้ยื่นคำขอรับ ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์มีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวเป็นหนังสือต่อคณะกรรมการภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ ได้รับแจ้งคำสั่งจากนายทะเบียน (มาตรา ๕๕)

๕.๘ กำหนดให้ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์มีอายุห้าปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต และอาจต่ออายุได้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง (มาตรา ๕๖)

๕.๙ กำหนดมาตรฐานในการปฏิบัติหน้าที่ การแต่งกาย การรักษามารยาท ความประพฤติ และการตรวจสุขภาพของมัคคุเทศก์ ให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด (มาตรา ๕๗)

๕.๑๐ กำหนดให้ในการรับทำงานเป็นมัคคุเทศก์ ห้ามไม่ให้มัคคุเทศก์จ่ายเงินหรือให้ประโยชน์อื่นใด แก่ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวหรือบุคคลอื่นใด หรือยอมตนเข้ารับผิดชอบในค่าใช้จ่ายทั้งหมดหรือบางส่วนเพื่อให้ ได้มาซึ่งการนำนักท่องเที่ยวไปท่องเที่ยว (มาตรา ๕๘)

๕.๑๑ กำหนดให้มัคคุเทศก์ต้องปฏิบัติหน้าที่ตามรายการนำเที่ยวที่ได้ตกลงไว้กับผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยว และจะดำเนินการใดให้เกิดความเสียหายแก่นักท่องเที่ยวมิได้ (มาตรา ๕๙)

๕.๑๒ กำหนดให้มัคคุเทศก์ต้องไม่ให้หรือยินยอมให้บุคคลอื่นซึ่งไม่มีใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ ทำหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์แทนตน (มาตรา ๖๐)

๕.๑๓ กำหนดให้ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์สิ้นสุดลง เมื่อมัคคุเทศก์ตาย ไม่ได้รับการต่ออายุใบอนุญาต เป็นมัคคุเทศก์ หรือถูกเพิกถอนใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ (มาตรา ๖๑)

๕.๑๔ กำหนดให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ได้ไม่เกินครั้งละหกเดือน (มาตรา ๖๒)

๕.๑๕ กำหนดให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ได้เมื่อปรากฏว่า มัคคุเทศก์ขาดคุณสมบัติ หรือมีลักษณะต้องห้าม เคยถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์มาแล้ว ประพฤติหรือ ปฏิบัติการใดอันเป็นการฝ่าฝืนพระราชบัญญัตินี้ เป็นบุคคลวิกลจริตหรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ หรือต้อง คำพิพากษาอันถึงที่สุดว่ากระทำความผิดฐานชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ ฉ้อโกง โกงเจ้าหนี้ หรือยกยอกตามประมวล กฎหมายอาญา หรือความผิดฐานฉ้อโกงประชาชนตามกฎหมายว่าด้วยการกั๊ยมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน (มาตรา ๖๓)

๖. ผู้นำเที่ยว (หมวด ๔)

๖.๑ กำหนดผู้ที่ประสงค์จะเป็นผู้นำเที่ยวต้องขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยวไว้กับสำนักงานตาม หลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง (มาตรา ๖๔)

๖.๒ กำหนดให้ในการจัดให้นักท่องเที่ยวเดินทางไปต่างประเทศ ถ้าผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวจัดให้ มีผู้นำเที่ยวเดินทางไปด้วย ผู้นำเที่ยวนั้นต้องเป็นผู้ซึ่งได้ขึ้นทะเบียนไว้กับสำนักงาน (มาตรา ๖๕)

๖.๓ กำหนดมาตรฐานในการปฏิบัติหน้าที่ การแต่งกาย การรักษามารยาท และความประพฤติ ของผู้นำเที่ยว ให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด (มาตรา ๖๖)

๖.๔ กำหนดให้ในกรณีที่ปรากฏว่าผู้นำเที่ยวประพฤติหรือปฏิบัติการใดอันเป็นการฝ่าฝืนระเบียบ หรือกระทำการใด ๆ อันก่อให้เกิดความเสียหายแก่นักท่องเที่ยวหรือธุรกิจนำเที่ยวอย่างร้ายแรง ให้นายทะเบียน มีอำนาจตักเตือนและสั่งให้ระงับหรือแก้ไขการกระทำนั้นได้ (มาตรา ๖๗)

๖.๕ กำหนดให้เมื่อนายทะเบียนมีคำสั่งห้ามปฏิบัติหน้าที่หรือสั่งเพิกถอนการจดทะเบียน ให้นายทะเบียน แจ้งให้สำนักงานทราบ และให้สำนักงานแจ้งเวียนชื่อบุคคลดังกล่าวให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวทราบ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ และวิธีการที่คณะกรรมการกำหนด (มาตรา ๖๘)

๗. กองทุนคุ้มครองธุรกิจนำเที่ยว (หมวด ๕)

๗.๑ กำหนดให้จัดตั้งกองทุนขึ้นกองทุนหนึ่งเรียกว่า “กองทุนคุ้มครองธุรกิจนำเที่ยว” มีวัตถุประสงค์ เพื่อใช้เป็นเงินทดรองจ่ายให้แก่นักท่องเที่ยวซึ่งได้รับความเสียหายจากการที่ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวไม่ปฏิบัติตาม ข้อตกลงเกี่ยวกับธุรกิจนำเที่ยว หรือตามที่ได้โฆษณาหรือรับรองไว้กับนักท่องเที่ยว หรือตามพระราชบัญญัตินี้ (มาตรา ๖๙)

๗.๒ กำหนดให้กองทุนคุ้มครองธุรกิจนำเที่ยว ประกอบด้วย ทุนประเดิมที่การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย จัดสรรให้จำนวนยี่สิบล้านบาท เงินค่าธรรมเนียมใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวและค่าธรรมเนียมอื่นที่เรียกเก็บ หลักประกันที่ตกเป็นของกองทุน เงินที่ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวจ่ายชดใช้คืนกองทุนและเงินที่นายทะเบียน หักจากหลักประกันส่งคืนกองทุน เงินหรือทรัพย์สินที่มีผู้บริจาคหรืออุทิศให้ ดอกผล รายได้ หรือเงินอื่นใดของกองทุน (มาตรา ๗๐)

๗.๒ กำหนดให้การเก็บรักษาและการบริหารเงินและทรัพย์สินของกองทุนให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ และวิธีการที่คณะกรรมการกำหนด (มาตรา ๗๑)

๗.๓ กำหนดให้ดอกผลอันเกิดจากกองทุน คณะกรรมการจะกำหนดให้นำมาเป็นค่าใช้จ่ายในการบริหาร และการดำเนินการอันเกี่ยวกับกองทุนก็ได้ แต่ต้องไม่เกินกึ่งหนึ่งของดอกผลที่ได้รับในแต่ละปี (มาตรา ๗๒)

๗.๔ กำหนดให้ภายในหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันสิ้นปี ให้สำนักงานจัดทำงบดุล งบการเงิน และบัญชีแสดงการใช้จ่ายเงินกองทุนเสนอคณะกรรมการงบดุลนั้น สำนักงานต้องจัดให้ผู้สอบบัญชีรับอนุญาต ดำเนินการสอบบัญชีและจัดทำรายงานการสอบบัญชีเสนอคณะกรรมการ (มาตรา ๗๓)

๘. การควบคุม (หมวด ๖)

๘.๑ กำหนดให้ผู้อำนวยการแต่งตั้งข้าราชการในสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยวคนหนึ่ง ซึ่งมี ตำแหน่งไม่ต่ำกว่าผู้อำนวยการกองเป็นนายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กลาง เพื่อทำหน้าที่เป็นนายทะเบียน ในการควบคุมธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ทั่วราชอาณาจักร (มาตรา ๗๔)

๘.๒ กำหนดให้เพื่อประโยชน์ในการอำนวยความสะดวกและให้บริการแก่ประชาชนในพื้นที่ ผู้อำนวยการจะแต่งตั้งนายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์สาขาขึ้น เพื่อรับผิดชอบดำเนินการในเขต จังหวัดหนึ่งหรือหลายจังหวัดเป็นประจำหรือชั่วคราวก็ได้ (มาตรา ๗๕)

๘.๓ กำหนดให้นายทะเบียนมีอำนาจเข้าไปตรวจสอบในสถานที่ทำการของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยว ในระหว่างเวลาทำการหรือเข้าไปในยานพาหนะที่นักท่องเที่ยวใช้เดินทาง สั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวแจ้งข้อมูล เกี่ยวกับการดำเนินกิจการที่กำหนดเป็นครั้งคราวหรือประจำ ตามแบบ รายละเอียด และวิธีการที่กำหนด ในกฎกระทรวง และเรียกให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยว ตัวแทนหรือลูกจ้าง มัคคุเทศก์ หรือผู้นำเที่ยวมาให้ถ้อยคำ หรือชี้แจงเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจนำเที่ยว หรือการปฏิบัติหน้าที่มัคคุเทศก์หรือผู้นำเที่ยว แล้วแต่กรณี หรือให้ส่งเอกสารหลักฐานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องมาเพื่อตรวจสอบ (มาตรา ๗๖)

๘.๔ กำหนดให้ในการปฏิบัติหน้าที่ นายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ต้องแสดงบัตรประจำตัว ต่อบุคคลที่เกี่ยวข้อง (มาตรา ๗๗)

๘.๕ กำหนดนายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา (มาตรา ๗๘)

๘.๖ กำหนดให้ในการปฏิบัติหน้าที่ของนายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่ ต้องดำเนินการ โดยมุ่งที่จะเป็นการอำนวยความสะดวกแก่ผู้เกี่ยวข้องและให้เกิดผลในทางส่งเสริมการท่องเที่ยว (มาตรา ๗๙)

๙. บทกำหนดโทษ (หมวด ๗)

๙.๑ กำหนดโทษผู้ที่ประกอบธุรกิจนำเที่ยวโดยไม่ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว หรือ ประกอบธุรกิจนำเที่ยวในระหว่างถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตอันเป็นการฝ่าฝืน (มาตรา ๘๐)

๙.๒ กำหนดโทษผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวผู้ที่ไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๓ (มาตรา ๘๑)

๙.๓ กำหนดโทษผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวผู้ที่ไม่ฝ่าฝืนมาตรา ๒๔ (มาตรา ๘๒)

๙.๔ กำหนดโทษผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวผู้ที่ไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ หรือมาตรา ๒๗ (มาตรา ๘๓)

๙.๕ กำหนดโทษผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวผู้ที่ไม่ฝ่าฝืนมาตรา ๓๑ หรือมาตรา ๓๒ (มาตรา ๘๔)

๙.๖ กำหนดโทษผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวผู้ที่ไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๓ (มาตรา ๘๕)

๙.๑๐ กำหนดโทษผู้ที่ทำหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์โดยไม่ได้รับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ตามมาตรา ๔๙ หรือทำหน้าที่มัคคุเทศก์ในระหว่างถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตอันเป็นการฝ่าฝืนมาตรา ๖๒ วรรคสอง (มาตรา ๘๖)

๙.๑๑ กำหนดโทษมัคคุเทศก์ผู้ที่ไม่ฝ่าฝืนมาตรา ๕๑ (มาตรา ๘๗)

๙.๑๒ กำหนดโทษมัคคุเทศก์ผู้ที่ไม่ปฏิบัติตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนดหรือไม่ติดบัตรประจำตัวเป็นมัคคุเทศก์ตามมาตรา ๕๗ (มาตรา ๘๘)

๙.๑๓ กำหนดโทษมัคคุเทศก์ผู้ฝ่าฝืนมาตรา ๕๘ และมาตรา ๖๐ (มาตรา ๘๙)

๙.๑๔ กำหนดโทษผู้ทำหน้าที่เป็นผู้นำเที่ยวโดยไม่ได้ขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยวตามมาตรา ๖๔ วรรคหนึ่ง (มาตรา ๙๐)

๙.๑๕ กำหนดโทษผู้นำเที่ยวผู้ที่ไม่ปฏิบัติตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนดที่ออกตามมาตรา ๖๖ (มาตรา ๙๑)

๙.๑๖ กำหนดโทษผู้นำเที่ยวผู้ฝ่าฝืนคำสั่งของนายทะเบียนซึ่งสั่งห้ามปฏิบัติหน้าที่ผู้นำเที่ยวตามมาตรา ๖๗ วรรคสอง (มาตรา ๙๒)

๙.๑๗ กำหนดโทษผู้ที่ขัดขวางหรือไม่อำนวยความสะดวกแก่นายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายเป็นหนังสือจากนายทะเบียนซึ่งปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๗๖ (มาตรา ๙๓)

๙.๑๘ กำหนดโทษบรรดาความผิดซึ่งมีโทษปรับสถานเดียว หรือมีโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือนไม่ว่าจะมีโทษปรับเป็นจำนวนเท่าใด ให้นายทะเบียนหรือผู้ซึ่งนายทะเบียนมอบหมายมีอำนาจเปรียบเทียบได้ตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการกำหนด (มาตรา ๙๔)

๙.๑๙ กำหนดโทษผู้กระทำความผิดซึ่งต้องรับโทษเป็นนิติบุคคล กรรมการหรือผู้มีอำนาจจัดการแทนนิติบุคคลนั้น (มาตรา ๙๕)

๑๐. บทเฉพาะกาล

๑๐.๑ กำหนดให้คณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งปฏิบัติหน้าที่อยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ เป็นคณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ และปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ต่อไปจนกว่าจะได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (มาตรา ๙๖)

๑๐.๒ กำหนดให้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ออกตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๓๕ เป็นใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามพระราชบัญญัตินี้ (มาตรา ๙๗)

๑๐.๓ กำหนดให้ในกรณีประเทศไทยมีความตกลงกับรัฐบาลต่างประเทศเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจนำเที่ยวก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ รัฐมนตรีจะประกาศยกเว้นคุณสมบัติตามมาตรา ๑๖ (๑) (ข) และมาตรา ๑๗ (๑) (ก) และ (ข) ให้แก่ผู้มีสัญชาติของประเทศนั้นก็ได้ (มาตรา ๙๘)

๑๐.๔ กำหนดให้ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ที่ออกตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๓๕ ใช้ได้ต่อไปจนกว่าจะสิ้นอายุตามที่กำหนดไว้ในใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์นั้น (มาตรา ๙๙)

๑๐.๕ กำหนดให้บรรดาความเสียหายตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๓๕ ที่เกิดขึ้นแก่นักท่องเที่ยว มัคคุเทศก์ ผู้ประกอบอุตสาหกรรมท่องเที่ยว หรือผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้นำหน่วยงานดังต่อไปนี้เป็นผู้ดำเนินการพิจารณาเรื่องร้องเรียนต่อไป โดยให้นำบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาใช้บังคับจนกว่าจะพิจารณาแล้วเสร็จ (มาตรา ๑๐๐)

๑๐.๖ กำหนดให้บรรดาหลักประกันที่ผู้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยววางไว้กับผู้ว่าการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๓๕ ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยส่งมอบให้แก่สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่อหักไว้เป็นหลักประกันตามจำนวนที่กำหนดในกฎกระทรวง (มาตรา ๑๐๑)

๑๐.๗ กำหนดให้บรรดาฎกระทรวง ข้อบังคับ หรือระเบียบใดที่ออกตามพระราชบัญญัติธุรกิจ นำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๓๕ ที่ยังมีผลใช้บังคับอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา ให้ยังคงใช้บังคับได้ต่อไปเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัตินี้ จนกว่าจะได้มีฎกระทรวง ข้อบังคับ หรือ ระเบียบที่ออกตามความในพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ทั้งนี้ ต้องไม่เกินสองปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ ใช้บังคับ (มาตรา ๑๐๒)

๒. พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๓๓ ตอนที่ ๗๖ ก วันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๕๙ หน้า ๑

วันเริ่มใช้บังคับ เมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ผู้รักษาการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

เหตุผลในการประกาศใช้

โดยที่อุตสาหกรรมท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมหลักในการนำรายได้เข้าสู่ประเทศ ซึ่งปัจจุบันมีอัตราการ แข่งขันสูง สมควรพัฒนาอุตสาหกรรมธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ โดยควบคุมมาตรฐานและคุณภาพ ในการให้บริการ เพื่อสร้างภาพลักษณ์ที่ดีต่ออุตสาหกรรมท่องเที่ยว เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน ในระดับสากล จึงสมควรปรับปรุงหลักเกณฑ์ในการกำกับดูแลธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ให้มีประสิทธิภาพ ยิ่งขึ้น โดยแก้ไของค์ประกอบของคณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์เพื่อให้ครอบคลุมหน่วยงานที่มี ส่วนเกี่ยวข้องให้ครบถ้วนยิ่งขึ้น กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับอายุและการต่ออายุใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว กำหนดให้มีใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขา แก้ไขหลักเกณฑ์การประกอบธุรกิจนำเที่ยวบางประการ เช่น แก้ไขเรื่องการวางหลักประกัน และแก้ไขรายละเอียดที่ต้องมีในเอกสารการโฆษณาชี้ชวนเกี่ยวกับรายการ นำเที่ยว กำหนดรองรับให้ทายาทของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวสามารถประกอบธุรกิจนำเที่ยวต่อไปได้ เพิ่มเหตุ แห่งการพักใช้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวเพื่อให้ครอบคลุมทุกกรณี แก้ไขคุณสมบัติของผู้ขอรับใบอนุญาต เป็นมัคคุเทศก์ และหลักเกณฑ์การต่ออายุใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์เพื่อให้ผู้ประกอบการอาชีพเป็นมัคคุเทศก์มี ความสามารถในการเป็นมัคคุเทศก์ได้อย่างแท้จริง รวมทั้งแก้ไขหลักเกณฑ์การขึ้นทะเบียนและคุณสมบัติของ ผู้ขอขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยว แก้ไขบทกำหนดโทษให้ครอบคลุมทุกกรณี และปรับปรุงอัตราค่าธรรมเนียม ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น ตลอดจนแก้ไขชื่อหน่วยงานและตำแหน่งผู้บริหารเพื่อให้สอดคล้องกับพระราชกฤษฎีกา เปลี่ยนชื่อสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นกรมการท่องเที่ยว พ.ศ. ๒๕๕๓ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๕๖ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. ยกเลิกบทนิยามคำว่า “สำนักงาน” และ “ผู้อำนวยการ” (มาตรา ๓)
๒. กำหนดบทนิยามคำว่า “กรม” หมายความว่า กรมการท่องเที่ยว และคำว่า “อธิบดี” หมายความว่า อธิบดีกรมการท่องเที่ยว (มาตรา ๔)
๓. แก้ไขบทนิยามคำว่า “พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งอธิบดีแต่งตั้งให้ปฏิบัติกรตาม พระราชบัญญัตินี้ (มาตรา ๕)

๔. กำหนดให้คณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ ประกอบด้วย ปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา เป็นประธานกรรมการ อธิบดีกรมการท่องเที่ยว เป็นรองประธานกรรมการ ผู้แทนกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ผู้แทนกระทรวงพาณิชย์ ผู้แทนกระทรวงมหาดไทย ผู้แทนกระทรวงแรงงาน ผู้แทนกระทรวงวัฒนธรรม ผู้แทนกระทรวงสาธารณสุข ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ผู้บัญชาการสำนักงานตรวจคนเข้าเมือง ผู้บังคับการตำรวจท่องเที่ยว ผู้ว่าการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ประธานสภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย เป็นกรรมการโดยตำแหน่ง และผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งจำนวนเจ็ดคน เป็นกรรมการ ให้นายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กลาง เป็นกรรมการและเลขานุการ (มาตรา ๖ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๗)

๕. การกำหนดประเภทใบอนุญาต หลักเกณฑ์และวิธีการในการขอรับและการออกใบอนุญาตการขอ และการต่ออายุใบอนุญาต และการขอรับและการออกใบแทนใบอนุญาต ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง (มาตรา ๗ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๕ วรรคสอง)

๖. กำหนดให้ผู้ขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวซึ่งเป็นบุคคลธรรมดาต้องไม่มีลักษณะต้องห้าม คือ เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามมาตรา ๔๖ (๑) (๓) หรือ (๔) หรือใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ ตามมาตรา ๖๓ (๑) (๒) (๓) หรือ (๔) และยังไม่พ้นกำหนดห้าปีนับถึงวันยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว (มาตรา ๘ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๖ (๒) (ง))

๗. กำหนดให้ผู้ขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวซึ่งเป็นบุคคลธรรมดา (ตามมาตรา ๑๖) และผู้ขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวซึ่งเป็นนิติบุคคล (ตามมาตรา ๑๗) ต้องวางหลักประกันเป็นเงินสดหรือหนังสือค้ำประกันของธนาคารต่อนายทะเบียนเพื่อเป็นหลักประกันการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ (มาตรา ๙ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๘)

๘. กำหนดให้กรณีที่นายทะเบียนมีคำสั่งไม่ออกใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวเนื่องจากผู้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้าม (ตามมาตรา ๒๑) หรือไม่ออกใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขา (ตามมาตรา ๒๒/๒) ให้ผู้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว มีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวเป็นหนังสือต่อคณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่งจากนายทะเบียน (มาตรา ๑๐ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๒๒)

๙. กำหนดให้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวให้มีอายุสองปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต และกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการขอต่ออายุใบอนุญาตดังกล่าว กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ประสงค์จะมีสถานที่ประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขา ให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาจากนายทะเบียน และกำหนดให้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาให้มีอายุและประเภทตามใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว โดยหลักเกณฑ์และวิธีการในการขอรับใบอนุญาตให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง และกำหนดให้ทายาทของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ตายสามารถประกอบธุรกิจนำเที่ยวได้ต่อไปจนกว่าใบอนุญาตจะสิ้นอายุ (มาตรา ๑๑ เพิ่มความเป็นมาตรา ๒๒/๑ มาตรา ๒๒/๒ และมาตรา ๒๒/๓)

๑๐. กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่มีสถานที่ประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาต้องแสดงใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่าย ณ สถานที่ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ระบุไว้ในใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว (มาตรา ๑๒ เพิ่มความเป็นมาตรา ๒๓ วรรคสอง)

๑๑. กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวทำการโฆษณาหรือชี้ชวนเกี่ยวกับรายการนำเที่ยวเป็นเอกสาร ซึ่งอย่างน้อยในเอกสารดังกล่าวต้องมีรายละเอียดเกี่ยวกับการจัดให้มีมัคคุเทศก์หรือผู้นำเที่ยว (มาตรา ๑๓ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๒๖)

๑๒. กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องกำหนดรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับการจัดให้มีการประกันภัยสำหรับอุบัติเหตุไว้ในเอกสารการโฆษณาหรือชี้ชวนเกี่ยวกับรายการนำเที่ยว (มาตรา ๑๔ แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา ๒๖)

๑๓. ห้ามมิให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวจัดบริการนำเที่ยวให้แก่นักท่องเที่ยวโดยไม่เรียกเก็บค่าบริการ หรือเรียกเก็บค่าบริการในอัตราที่เห็นได้ว่าไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่าย (มาตรา ๑๕ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๓๑)

๑๔. กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวจัดให้มีมัคคุเทศก์เดินทางไปกับนักท่องเที่ยว และกำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องจัดให้มีการประกันภัยสำหรับอุบัติเหตุให้แก่นักท่องเที่ยว มัคคุเทศก์ หรือผู้นำเที่ยว ในระหว่างเดินทางท่องเที่ยว หากผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวไม่จัดให้มีการประกันภัยดังกล่าว ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องรับผิดชอบต่อนักท่องเที่ยว มัคคุเทศก์ หรือผู้นำเที่ยวเช่นเดียวกับผู้รับประกันภัย (มาตรา ๑๖ แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา ๓๓ และมาตรา ๓๔)

๑๕. ยกเลิกกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องชำระค่าธรรมเนียมประกอบธุรกิจนำเที่ยวทุกสองปี (มาตรา ๑๗ ยกเลิกมาตรา ๓๕)

๑๖. กำหนดให้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสิ้นสุดลงเมื่อผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวไม่ได้รับการต่ออายุใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามมาตรา ๒๒/๑ (มาตรา ๑๘ เพิ่มความเป็นมาตรา ๓๖ (๑/๑))

๑๗. กำหนดให้กรณีที่ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสิ้นสุดลง เพราะผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวไม่ได้รับการต่ออายุใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามมาตรา ๒๒/๑ เลิกประกอบกิจการตามมาตรา ๓๘ หรือถูกเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามมาตรา ๔๖ ให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวมีหน้าที่ดำเนินการตามข้อผูกพันที่มีอยู่กับนักท่องเที่ยวก่อนวันที่ใบอนุญาตสิ้นสุดลง โดยต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์วิธีการ และระยะเวลาที่กำหนดในกฎกระทรวง (มาตรา ๑๙ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๓๗)

๑๘. กำหนดให้หลักประกันที่ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยววางไว้ต่อนายทะเบียนเพื่อเป็นหลักประกันการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ ตามมาตรา ๑๘ ไม่อยู่ในความรับผิดชอบแห่งการบังคับคดีตราบเท่าที่ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวยังไม่พ้นจากความรับผิดชอบตามพระราชบัญญัตินี้ ตลอดจนกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการขอคืนหลักประกัน และผลแห่งการที่ไม่มาขอคืนหลักประกัน (มาตรา ๒๐ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๓๙)

๑๙. กำหนดให้กรมแจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ให้ผู้ซึ่งเกี่ยวข้องทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่มคำวินิจฉัย (มาตรา ๒๑ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔๔ วรรคสอง)

๒๐. กำหนดให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งพักใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๓ (การแสดงใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่าย ณ สถานที่ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ระบุไว้ในใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว) มาตรา ๒๖ (รายละเอียดในเอกสารการโฆษณาหรือชี้ชวนเกี่ยวกับรายการนำเที่ยวตามที่กำหนด) มาตรา ๓๐ (ประกอบธุรกิจนำเที่ยวจะเรียกเก็บค่าบริการอื่นใดนอกจากที่ระบุไว้ในมาตรา ๒๖ (๓) หรือที่ตกลงกันไว้ล่วงหน้าไม่ได้) มาตรา ๓๑ (ห้ามมิให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวจัดบริการนำเที่ยวให้แก่นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาจากต่างประเทศโดยไม่ได้รับค่าบริการหรือรับค่าบริการในอัตราที่เห็นได้ว่าไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่าย) มาตรา ๓๒ (ห้ามมิให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวมอบหมายให้มัคคุเทศก์ ผู้นำเที่ยวหรือบุคคลอื่นใด นำนักท่องเที่ยวในความรับผิดชอบของตนไปท่องเที่ยว โดยเรียกเก็บเงินจากมัคคุเทศก์ ผู้นำเที่ยว หรือบุคคลอื่นนั้น หรือโดยให้บุคคลดังกล่าวรับผิดชอบค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับค่าเดินทาง ค่าที่พัก ค่าอาหาร หรือค่าอำนวยความสะดวกอื่นของนักท่องเที่ยว ไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน) มาตรา ๓๓ (ในการจัดให้มีมัคคุเทศก์หรือผู้นำเที่ยวเดินทางไปกับนักท่องเที่ยวผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องใช้มัคคุเทศก์ซึ่งได้รับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์หรือผู้นำเที่ยวซึ่งได้ขึ้นทะเบียนตามพระราชบัญญัตินี้)

และมาตรา ๓๔ (ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องจัดให้มีการประกันภัยสำหรับอุบัติเหตุให้แก่นักท่องเที่ยว มัคคุเทศก์ และผู้นำเที่ยวในระหว่างเดินทางท่องเที่ยว (มาตรา ๒๒ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔๕)

๒๑. กำหนดให้ยกเลิกมาตรา ๔๕ (๓) (ยกเลิกอำนาจของนายทะเบียนในการสั่งพักใช้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวได้ไม่เกินครั้งละหกเดือน เมื่อปรากฏว่าผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวไม่ชำระค่าธรรมเนียมประกอบธุรกิจนำเที่ยวและเงินเพิ่มจนพ้นกำหนดสามเดือนนับแต่วันที่กำหนดให้ชำระค่าธรรมเนียมตามมาตรา ๓๕ วรรคสอง) (มาตรา ๒๓ ยกเลิกมาตรา ๔๕ (๓))

๒๒. กำหนดให้ยกเลิกมาตรา ๔๖ (๒) (ยกเลิกอำนาจของนายทะเบียนในการสั่งเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวได้เมื่อปรากฏว่าผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวไม่ชำระค่าธรรมเนียมประกอบธุรกิจนำเที่ยวและเงินเพิ่มจนพ้นกำหนดหกเดือนนับแต่วันที่ถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามมาตรา ๓๕ วรรคสาม) (มาตรา ๒๔ ยกเลิกมาตรา ๔๖ (๒))

๒๓. กำหนดให้การกำหนดประเภทใบอนุญาต หลักเกณฑ์และวิธีการในการขอรับและการออกใบอนุญาต การขอและการต่ออายุใบอนุญาต และการขอรับและการออกใบแทนใบอนุญาต ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง (มาตรา ๒๕ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔๙ วรรคสอง)

๒๔. กำหนดคุณสมบัติของผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ (มาตรา ๒๖ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๕๐ (๑))

๒๕. กำหนดให้ผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ต้องไม่มีลักษณะต้องห้ามคือเคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามมาตรา ๔๖ (๑) (๓) หรือ (๔) หรือใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ตามมาตรา ๖๓ (๑) (๒) (๓) หรือ (๔) และยังไม่พ้นกำหนดห้าปีนับถึงวันยื่นคำขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ (มาตรา ๒๗ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๕๐ (๒) (ค))

๒๖. กำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาสามารถประกาศยกเว้นคุณสมบัติสำหรับผู้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ซึ่งจะให้บริการเฉพาะในท้องถิ่นหรือชุมชน ตลอดจนยกเว้นหรือลดค่าธรรมเนียมใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ดังกล่าว (มาตรา ๒๘ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๕๑ วรรคหนึ่ง)

๒๗. กำหนดให้มัคคุเทศก์ที่มาขอต่ออายุใบอนุญาตต้องผ่านการอบรมและทดสอบความรู้ความสามารถในการเป็นมัคคุเทศก์ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการประกาศกำหนด (มาตรา ๒๙ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๕๖ วรรคหนึ่ง)

๒๘. กำหนดมาตรฐานในการปฏิบัติหน้าที่ การแต่งกาย การรักษามารยาท ความประพฤติ และการตรวจสุขภาพของมัคคุเทศก์ และกำหนดให้มัคคุเทศก์ต้องติดใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ตลอดเวลาที่ทำหน้าที่มัคคุเทศก์ (มาตรา ๓๐ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๕๗)

๒๙. กำหนดให้ผู้ประสงค์จะเป็นผู้นำเที่ยวต้องขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยว (มาตรา ๓๑ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๖๔)

๓๐. กำหนดคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของผู้ขอขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยว (มาตรา ๓๒ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๖๔/๑)

๓๑. กำหนดให้ผู้นำเที่ยวมีหน้าที่ในการนำเที่ยวและอำนวยความสะดวก รวมทั้งดำเนินการให้เป็นไปตามรายการนำเที่ยวตามมาตรา ๒๖ หรือมาตรา ๒๙ แล้วแต่กรณี (มาตรา ๓๓ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๖๕)

๓๒. กำหนดให้เมื่อนายทะเบียนมีคำสั่งห้ามปฏิบัติหน้าที่หรือสั่งเพิกถอนการจดทะเบียนตามมาตรา ๖๗ ให้นำนายทะเบียนแจ้งให้กรมทราบ และให้กรมแจ้งเวียนชื่อบุคคลดังกล่าวให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวทราบ (มาตรา ๓๔ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๖๘)

๓๓. กำหนดให้กองทุนคุ้มครองธุรกิจนำเที่ยวประกอบด้วยเงินที่ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวจ่ายชดใช้คืนกองทุนและเงินที่นายทะเบียนหักจากหลักประกันส่งคืนกองทุนตามมาตรา ๔๑ วรรคสาม และเงินเพิ่มตามมาตรา ๔๒ วรรคสอง (มาตรา ๓๕ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๗๐ (๔))

๓๔. กำหนดให้เงินและทรัพย์สินในกองทุนคุ้มครองธุรกิจนำเที่ยวเป็นของกรมเพื่อใช้ประโยชน์ตามวัตถุประสงค์ของกองทุน โดยไม่ต้องนำส่งกระทรวงการคลังเพื่อเป็นรายได้ของแผ่นดิน (มาตรา ๓๖ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๗๐ วรรคสอง)

๓๕. กำหนดให้กรรมการท่องเที่ยวต้องจัดทำบัญชีงบการเงินและบัญชีแสดงการใช้จ่ายเงินกองทุนเพื่อเสนอคณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวมีวัตถุประสงค์ให้เสร็จภายในหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันสิ้นปี กำหนดให้อธิบดีกรรมการท่องเที่ยวแต่งตั้งข้าราชการในกรมการท่องเที่ยวคนหนึ่งซึ่งมีตำแหน่งไม่ต่ำกว่าผู้อำนวยการกองเป็นนายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมีวัตถุประสงค์กลาง เพื่อทำหน้าที่เป็นนายทะเบียนในการควบคุมธุรกิจนำเที่ยวและวัตถุประสงค์ที่ราชอาณาจักร และกำหนดให้อธิบดีกรรมการท่องเที่ยวสามารถแต่งตั้งนายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและวัตถุประสงค์สาขาโดยให้มีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ในเขตจังหวัดหนึ่งหรือหลายจังหวัดก็ได้ (มาตรา ๓๗ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๗๓ มาตรา ๗๔ และมาตรา ๗๕)

๓๖. กำหนดให้นายทะเบียนสามารถมอบเกี่ยวกับการสั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวแจ้งข้อมูลเกี่ยวกับการดำเนินกิจการที่กำหนดเป็นครั้งคราวหรือประจำ ตามแบบรายละเอียด และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวงให้แก่พนักงานเจ้าหน้าที่ได้ (มาตรา ๓๘ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๗๖ วรรคสอง)

๓๗. กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวโดยไม่ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาตามมาตรา ๒๒/๒ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าแสนบาท (มาตรา ๓๙ เพิ่มมาตรา ๘๐/๑)

๓๘. กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๓ (ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องแสดงใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่าย ณ สถานที่ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ระบุไว้ในใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว) หรือมาตรา ๓๘ (ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวซึ่งประสงค์จะเลิกประกอบกิจการให้แจ้งให้นายทะเบียนทราบ พร้อมทั้งส่งคืนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวแก่นายทะเบียนภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่เลิกประกอบกิจการ) ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองพันบาท (มาตรา ๔๐ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๘๑)

๓๙. กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๕ (ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องปฏิบัติตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนดตามมาตรา ๑๒ (๓)) มาตรา ๒๖ (ในการโฆษณาหรือชี้ชวนเกี่ยวกับรายการนำเที่ยว ให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวจัดทำเป็นเอกสารซึ่งอย่างน้อยต้องมีรายละเอียดตามที่กฎหมายกำหนด) มาตรา ๒๗ (การเปลี่ยนแปลงรายการนำเที่ยวให้ผิดไปจากที่ได้โฆษณาหรือชี้ชวนไว้ตามมาตรา ๒๖ ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องแจ้งให้นักท่องเที่ยวทราบก่อนชำระค่าบริการ) หรือมาตรา ๓๗ (ในกรณีที่ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสิ้นสุดลงตามมาตรา ๓๖ (๒) หรือ (๓) ให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวมีหน้าที่ดำเนินการตามข้อผูกพันที่มีอยู่อยู่กับนักท่องเที่ยวต่อไปเท่าที่จำเป็น ซึ่งต้องไม่เกินหกเดือนนับแต่วันที่ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสิ้นสุดลง) ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่ห้าพันบาทถึงห้าหมื่นบาท (มาตรา ๔๑ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๘๓)

๔๐. กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๓ (ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องจัดให้มีมัคคุเทศก์หรือผู้นำเที่ยวซึ่งได้รับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์หรือผู้นำเที่ยวและได้ขึ้นทะเบียนตามพระราชบัญญัตินี้เดินทางไปกับนักท่องเที่ยว) หรือมาตรา ๓๔ วรรคหนึ่ง (ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องจัดให้มีการประกันอุบัติเหตุให้แก่นักท่องเที่ยว มัคคุเทศก์ และผู้นำเที่ยวในระหว่างเดินทางท่องเที่ยว) ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าแสนบาท (มาตรา ๔๒ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๘๕)

๔๑. กำหนดให้มัคคุเทศก์ผู้ที่ไม่ปฏิบัติตามระเบียบที่คณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กำหนดหรือไม่ติดใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ตามมาตรา ๕๗ (มัคคุเทศก์ต้องติดบัตรประจำตัวตลอดเวลาที่ทำหน้าที่มัคคุเทศก์) ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท (มาตรา ๔๓ แก้ไขเพิ่มเติม ๘๘)

๔๒. กำหนดให้ผู้ที่ทำหน้าที่เป็นผู้นำเที่ยวโดยไม่ได้ขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยวตามมาตรา ๖๔ (ผู้ที่ประสงค์จะเป็นผู้นำเที่ยวต้องขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยวไว้กับสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว) ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (มาตรา ๔๔ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๙๐)

๔๓. กำหนดให้ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดเป็นนิติบุคคล ถ้าการกระทำความผิดของนิติบุคคลนั้นเกิดจากการสั่งการ หรือการกระทำของบุคคลใด หรือไม่สั่งการ หรือไม่กระทำการอันเป็นหน้าที่ที่ต้องกระทำของกรรมการผู้จัดการ หรือบุคคลใดซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคลนั้น ผู้นั้นต้องรับโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ ด้วย (มาตรา ๔๕ แก้ไขเพิ่มเติม ๙๕)

๔๔. ยกเลิกอัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้อัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัตินี้แทน (มาตรา ๔๖)

๔๕. กำหนดระยะเวลาเร่งรัดให้ดำเนินการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิให้แล้วเสร็จภายในหกสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และในระหว่างที่ยังไม่มีการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามวรรคหนึ่ง ให้กรรมการโดยตำแหน่งตามมาตรา ๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ ปฏิบัติหน้าที่คณะกรรมการตามพระราชบัญญัตินี้ไปพลางก่อน (มาตรา ๔๗)

๔๖. กำหนดให้คำขอรับใบอนุญาต คำขอขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยว และคำขอต่ออายุใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ที่ได้ยื่นไว้แล้ว ให้ถือว่าเป็นคำขอตามพระราชบัญญัตินี้ และให้นายทะเบียนพิจารณาคำขอดังกล่าวตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ (มาตรา ๔๘)

๔๗. กำหนดให้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวใช้ได้ต่อไปจนถึงวันครบกำหนดสองปีนับจากวันชำระค่าธรรมเนียมครั้งสุดท้าย และกำหนดระยะเวลาให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ประสงค์จะประกอบธุรกิจนำเที่ยวต่อไปมาขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวภายในสามสิบวันก่อนใบอนุญาตครบกำหนด และให้ถือว่าหลักประกันที่ได้วางไว้เดิมเป็นส่วนหนึ่งของหลักประกันที่ต้องวางตามพระราชบัญญัตินี้ รวมทั้งกำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวซึ่งได้รับแจ้งการไม่อนุญาตจากนายทะเบียนต้องเลิกการประกอบธุรกิจนำเที่ยวภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งการไม่อนุญาต (มาตรา ๔๙)

๔๘. กำหนดให้ผู้ซึ่งได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่มีสถานที่ประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาอยู่แล้ว ให้สามารถประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาได้ต่อไปได้จนกว่าจะได้รับแจ้งการไม่อนุญาตจากนายทะเบียน และให้มายื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด (มาตรา ๕๐)

๔๙. กำหนดให้หลักประกันที่เป็นพันธบัตรรัฐบาลไทยหรือพันธบัตรรัฐวิสาหกิจที่ได้วางไว้แล้วให้สามารถใช้เป็นหลักประกันตามพระราชบัญญัตินี้ได้ต่อไป (มาตรา ๕๑)

๕๐. กำหนดให้ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์เดิมใช้ได้ต่อไปจนกว่าใบอนุญาตนั้นจะสิ้นอายุ เพื่อประโยชน์ในการต่ออายุใบอนุญาต ให้ถือว่าใบอนุญาตตามวรรคหนึ่งเป็นใบอนุญาตที่ออกให้ตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ และให้นำมาตรา ๕๖ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ มาใช้บังคับในการขอต่ออายุใบอนุญาตด้วย (มาตรา ๕๒)

๕๑. กำหนดให้ผู้นำเที่ยวที่ได้ขึ้นทะเบียนไว้แล้วให้ปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้นำเที่ยวได้ต่อไปโดยไม่ต้องมาขอขึ้นทะเบียนใหม่ (มาตรา ๕๓)

๕๒. กำหนดให้มัคคุเทศก์ที่ปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้นำเที่ยวอยู่แล้วให้สามารถปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้นำเที่ยวได้ต่อไป แต่จะต้องขึ้นทะเบียนภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ (มาตรา ๕๔)

๕๓. กำหนดให้บรรดากฎกระทรวง ระเบียบ ข้อบังคับ หรือประกาศที่ใช้บังคับอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ยังคงใช้บังคับได้ต่อไปจนกว่าจะมีกฎกระทรวง ระเบียบ ข้อบังคับ หรือประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมััคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ (มาตรา ๕๕)

นางธิดารัตน์ อุ่นจันทร์ / จัดทำ